

บทที่ 4 ปาเลสไตน์

เก้าอี้ครองรื่อง

1. ปาเลสไตน์ระหว่างสหภาพโซเวียตครั้งที่ 1
2. สถานการณ์ในปาเลสไตน์ขณะอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษจนถึงการก่อตั้งประเทศอิสราเอล
 - 2.1 รัฐบาลพอลเรียนการ์ดีเชอร์ เออร์เบิร์ด แมมนต์
 - 2.2 การแยกทราบส่วนอร์เดนออกจากปาเลสไตน์
 - 2.3 การจัดตั้งสภาพปาเลสไตน์
 - 2.4 ความสันติระหว่าง ก.ศ. 1925-1928
 - 2.5 การขาดสัมภาระ ก.ศ. 1929
 - 2.6 บันทีกสีขาวของ พาสฟิลด์ ก.ศ. 1930
 - 2.7 การประท้วตประหารยิวโดยนาซีเยอรมัน ก.ศ. 1932
 - 2.8 คณะกรรมการสอบสวน ก.ศ. 1937
 - 2.9 ข้อเสนอของคณะกรรมการให้แบ่งปาเลสไตน์
 - 2.10 การประชุม ก.ศ. 1939
 - 2.11 ปาเลสไตน์ระหว่างสหภาพโซเวียตครั้งที่ 2
 - 2.12 คณะกรรมการสอบสวนร่วมระหว่างอังกฤษกับอเมริกา ก.ศ. 1946
 - 2.13 สหประชาชาติกับปัญหาปาเลสไตน์ ก.ศ. 1947
 - 2.14 สงครามปาเลสไตน์ครั้งที่ 1 ก.ศ. 1948

สาระสำคัญ

1. สถานการณ์ในปาเลสไตน์ตั้งแต่สหภาพโซเวียตครั้งที่ 1 จนถึงสันนิษฐานสหภาพโซเวียตครั้งที่ 2
2. สาเหตุและผลของสงครามปาเลสไตน์ หรือสงครามระหว่างยิวและอาหรับ ครั้งที่ 1 ก.ศ. 1947-1948

อุดປະສອດກາງເຮືອນັງ

ໜັງຈາກສຶກຍາຈານນິນທີ 2 ແລ້ວ ນັກສຶກຍາສາມາດຮອ

1. ອົບນາຍເຕີງວິເຄາະໜໍສຕານກາຽົນປາແລດໄດ້ນຳພະອູ້ກາຍໃຫ້ການປົກກອງຂອງຂົງ ຂັ້ງດຸ່ງ
2. ອົບນາຍດຶງນູ້ຫາທີ່ອັນກຸນດ້ອງເພື່ອໝໍ້ານີ້ພະເໜີໄປປົກກອງປາເດສໄດ້ນີ້ພວ່ອນັ້ນ
ວິທີກາຮັກໄຟປົມຫາດັ່ງດ້ວຍ
3. ວິເຄາະໜໍສຕາເຫຼຸ່າອັນກຸນຂອງການບັດແບ່ງຮະຫວ່າງຫາວິວແຕ່ຫາວ່າວ່າຫວັນໃນປາແລດໄດ້ນີ້
4. ວິເຄາະໜໍສຕາເຫຼຸ່າອັນກຸນຂອງສົງຄວາມຮະຫວ່າງຫາວິວແຕ່ຫາວ່າວ່າຫວັນຫີ່ອສົງຄວາມປາແລດໄດ້ນີ້

ກົງທີ 1

เนื่องจากประวัติศาสตร์ของปาเลสไตน์นั้นยาวนานมากจึงมีปัญหาหลายประการที่ควรพิจารณาเกี่ยวกับปาเลสไตน์ ปัญหาประการแรกก็คือ แม้ว่าปาเลสไตน์จะยังคงเป็นศูนย์กลางทางด้านศาสนาและจิตใจของพากขิวที่ตาม แต่ชาวขิวจำนวนมากก็ถูกขับไล่ออกจากปาเลสไตน์ ขณะที่อยู่ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิโรมัน ประการที่สอง เนื่องจากการขยายอำนาจของอาหรับอิสลามใน ค.ศ. 636 ทำให้มีชนกลุ่มนี้อยู่อพยพเข้าสู่ปาเลสไตน์ ชนกลุ่มนี้เหล่านี้ก็ถูกบุรุษของชาวอาหรับในปัจจุบัน คนเหล่านี้ถูกเปลี่ยนให้นับถือศาสนาอิสลาม หรือใช้ภาษาอาหรับเป็นเวลาหนึ่งศตวรรษ ปัญหาประการที่สาม การอพยพของชาวขิวมาสู่ปาเลสไตน์ด้วยเหตุผลทางศาสนาได้เริ่มในปลายศตวรรษที่ 19 และเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อมีการประหัดประหารชาวขิวในยุโรป ผลจากการอพยพดังกล่าวได้สร้างปัญหาอย่างใหญ่หลวงแก่ปาเลสไตน์

1. ปาเลสไตน์ระหว่างสังคมโลกครั้งที่ 1

ก่อนเกิดสังคมโลกครั้งที่ 1 ปาเลสไตน์เป็นดินแดนที่อยู่ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิอตโตมัน และระหว่างสังคมโลกครั้งที่ 1 มีสัญญาหลายฉบับที่ยกปาเลสไตน์ให้กับฝ่ายต่างๆ กันแล้วคือ ตามข้อตกลงซิกเคส-พิโคท (Sykes-Picot Agreement) ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1916 ซึ่งข้อตกลงดังกล่าวเป็นสัญญาร่วมระหว่างอังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซีย มีใจความสำคัญคือปาเลสไตน์จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของฝรั่งเศสมีอีสานสังคม นอกจากสัญญาดังกล่าวตามคำประกาศบัลฟอร์ (Balfour Declaration) ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1917 ปาเลสไตน์ก็จะถูกสร้างให้เป็นบ้านเกิดเมืองนอนสำหรับชาวขิว และในจดหมายแลกเปลี่ยนระหว่างสุสเซน และแมกماหอน (Husain-McMahon Correspondence) ในระหว่าง ค.ศ. 1915-1916 ซึ่งเป็นจดหมายระหว่างอังกฤษกับสุสเซน สำหรับระบุข้อความว่า ปาเลสไตน์จะตกเป็นของชาวอาหรับ ครั้นเมื่อสังคมโลกติดต่องกันอย่างเข้มแข็ง ความคุณดินแดนนี้ ส่วนฝ่ายอื่นๆ ตามสัญญาดังกล่าวก็พยายามที่จะรักษาสิทธิของตน มีการประท้วงทางการทูตระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศส ซึ่งฝ่ายหลังกล่าวหาว่าอังกฤษไม่ซื่อสัตย์ในประเด็นปาเลสไตน์ซึ่งเรียกและไม่ชัดอย่างไรก็ตาม ปัญหานี้ยุติลงในที่ประชุมสันติภาพที่ปารีส (Paris peace Conference) ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1920 โดยที่ประชุมมีมติให้ปาเลสไตน์เป็นดินแดนในอาณัติของอังกฤษภายใต้สันนิบาตชาติ ดังนั้นจึงเหลืออยู่อีก 2 พวก ที่ไม่พอใจคำอนุมัติดังกล่าว นั่นคือ ไซอันนิสต์ และอาหรับ การครอบครองของอังกฤษในปาเลสไตน์ยังลำบากมาก อังกฤษประสบปัญหาหลายประการโดยเฉพาะความต้องการของขิวและอาหรับ แม้อังกฤษจะปกครองนานถึง 30 ปี แต่ก็ไม่สามารถแก้ปัญหาปาเลสไตน์ได้เลย

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า นับตั้งแต่เริ่มต้นชาวอาหรับเกี่ยวข้องเพียงเล็กน้อยกับการขัดขวางไซอันนิสต์อย่างน้อยก็มีอยู่กว่าฝรั่งเศส ผู้นำอาหรับแห่งซีเรียชื่อ อะมิร ไฟซาล (Amir Faisal)

มีความคิดว่าถ้าพระองค์เป็นฝ่ายเดียวกับไซอ่อนนิสต์แล้วจะกี ฝ่ายหลังก็อาจสามารถขอร้องให้ ฝรั่งเศสละทิ้งการเรียกร้องอิทธิพลในซีเรีย ดังจะเห็นได้ว่าพระเจ้าไฟชาลตอกลงกัน ดร.ไวซ์เม้น (Dr. Weizmann) ผู้แทนยิวว่าพระองค์จะเป็นตัวแทนของอาหรับในการทำงานร่วมกับไซอ่อนนิสต์ เพื่อทำให้จุดมุ่งหมายของ 2 ฝ่ายประสานความสำเร็จโดยเฉพาะการทำให้คำประกาศบลฟอร์มีผลจริง ทำการอพยพของชาวบ้านสู่ป่าเต้นร่ายขึ้น ให้ชาวนาอาหรับมีสิทธิในการเช่าที่ดินและได้รับความคุ้มครอง นอกจากนั้นยังทำเพื่อการยืนยันและรับรองอิสรภาพของการเคารพนุชา และ การให้ความคุ้มครองสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ข่าวใจหัวใจช่วยเหลือทางด้านเศรษฐกิจแก่ฝ่ายอาหรับ

อย่างไรก็ตาม การประชุมอาหรับกองเกรส ที่ดำเนินการในซีเรียได้ตัดจบใจความตาม ข้อตกลงดังกล่าว โดยแจ้งว่า “เราได้พิจารณาการเรียกร้องของพวกไซอ่อนนิสต์เหมือนกับ การข่มขู่ต่อชีวิตเศรษฐกิจ การเมือง และชาติของเรามา เมืองบิวเพื่อนของเราจะสามารถ ชื่นชมสิทธิของชาตือไป ส่วนเราก็ต้องแบกภาระความรับผิดชอบของเราต่อไป”¹

พระเจ้าไฟชาลลงขณะนั้นก็ทรงมีเวลาเพียงเล็กน้อยในเวทีโลกในฐานะรัฐบุรุษของพวก อาหรับแห่งเดออาวอง (บริเวณปั่งตะวันออกของเมดิเตอร์เรเนียน) เพราะในวันที่ 14 กรกฎาคม 1920 กองทัพฝรั่งเศสได้บุกรุกซีเรียคิดตามสักสแตนและปลดธงชาลอาหรับ พระเจ้าไฟชาลถูกขับไล่ ชาวอาหรับในปาเลสไตน์จึงต้องแสวงหารัฐบุรุษคนใหม่

ขณะเดียวกันเหตุการณ์ดังๆ ในปาเลสไตน์ที่ถูกยึดครองก็เริ่มปรากฏให้เห็นบัญชา เมื่อในอิรัก กล่าวคือ การบริหารงานอยู่ในความสับสนวุ่นวาย โดยเฉพาะบัญชาเรื่องการจะ เป็นเจ้าของแผ่นดินเมื่อสิ้นสุดการปกครองของพวกเตอร์ก ปาเลสไตน์ก็ประสบบัญชาการขาด บุคคลที่ทำหน้าที่บริหารบ้านเมือง บ้ำราชการ เช่น นายทะเบียนเดิมก็เป็นพวกเตอร์กผู้ครอบ ครองทรัพย์สิน เช่น เจ้าของที่ดินที่เป็นชาวต่างชาติก็ยังคงอยู่ โดยอ้างว่าตนได้ซื้อที่ดินอย่างถูก ต้อง ตั้งแต่สมัยที่ปาเลสไตน์เป็นดินแดนของจักรวรรดิอตโตมัน ระบบการเช่าซื้อที่ดินก็ยัง กระทำอยู่ตามระบบของเตอร์ก คดีเกี่ยวกับที่ดินก็เริ่มขึ้นในปีก่อนเกิดสงคราม ซึ่งเป็นบัญชาที่ อังกฤษประสบและยากที่จะแก้ไขตลอดด้วยการปกครองของอังกฤษ

กิจกรรมการเรียนที่ ๑

นิสัยทางลักษณะที่ปาเลสไตน์ถูกมอบให้กับฝ่ายต่างๆ สัญญาเหล่านี้ได้แก่อะไรบ้าง
ของมนุษย์

¹William R.Polk, The Arab World. (London : Harvard University Press, 1980), p.162.

2. สถานการณ์ในปาเลสไตน์ขณะอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ จนถึงการก่อตั้ง ประเทศอิสราเอล

หัวหน้าผู้บัญชาการงานชาวอังกฤษฝ่ายทหารซึ่งเป็นรัฐบาลชุดแรกของปาเลสไตน์ได้กล่าวว่าแผนการณ์ไซอนนิสต์ (ขบวนการอพยพของชาว犹太 ป่าเลสไตน์) จะต้องเป็นศัตรุกับ ประชาชนส่วนใหญ่ (อาหรับ) ของปาเลสไตน์อย่างแน่นอน จะเห็นได้ว่าคณะกรรมการคิง-เครน (King-Crane Commission) ซึ่งประธานาธิบดีวิลสัน แห่งอเมริกาได้ส่งไปประจำตากองกำลัง เพื่อไปสร้างความมั่นใจให้แก่ความประนานาของประชาชน (ประมาณ 10% เป็น犹太) และเมื่อกรรมการไปถึงปาเลสไตน์ได้พบว่าประชาชนส่วนใหญ่ต่อต้านอย่างแรงกล้าต่อความประนานาของ ไซอนนิสต์แม้ว่าชาว犹太 ในปาเลสไตน์จะมีเพียงเล็กน้อย แต่ก็พยายามกันอพยพเข้าสู่ประเทศเรื่อยๆ จนกระทั่งภาษาอิบรูได้พัฒนาจนกลายเป็นภาษาทางราชการภาษาหนึ่ง

2.1 รัฐบาลเพื่อชาว夷ได้ เซอร์ เฮอร์เบิร์ต แซมวัล

ในวันที่ 1 กรกฎาคม ก.ศ. 1920 อังกฤษส่ง เซอร์ เฮอร์เบิร์ต แซมวัล (Sir Herbert Samuel) ในฐานะข้าหลวงใหญ่คุณแรกของรัฐบาลอาณัติ ซึ่งเป็นฝ่ายผลเรือนรัฐบาลเพลเรือนได้เปิดให้มีการซื้อขายที่ดินได้ การซื้อที่ดินครั้งแรกกระทำโดยมูลนิธิ夷และบริษัทพัฒนาที่ดินปาเลสไตน์ (Jewish National Fund and the Palestine Land Development Company, Ltd.) ที่ดินที่ซื้อเป็นพื้นที่ห้อมล้อมหมู่บ้านอาหรับ 7 แห่ง ในเมืองแกลลี (Galilee)

ในเวลาเดียวกัน เซอร์ เฮอร์เบิร์ต แซมวัล ผู้ได้กล่าวเป็นผู้สนับสนุนลัทธิไซอนนิสต์คนสำคัญในอังกฤษระหว่างเกิดสังคมนิยม ที่ได้จัดให้ตัวสำหรับการอพยพของชาว夷จำนวน 16,500 คน ในปีแรก อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะมีการประกาศให้ประชาชนได้รับถึงโควตาดังกล่าวก็ได้เกิดการประท้วงระหว่าง夷และอาหรับในปาเลสไตน์ ต่อมาในเดือนพฤษภาคม ก.ศ. 1921 ชาวอาหรับขึ้นได้ชาว夷และใจดีหมู่บ้านของ夷มีผลทำให้การอนุญาตให้มีการอพยพดังกล่าวหยุดชะงักลง ประชาชนทุกคนแม้แต่ในหมู่พวกราชรัชนักกลางกลัวว่าถ้าจำนวนชาว夷อพยพเข้าสู่ปาเลสไตน์เพิ่มมากขึ้น ในเมืองจะประท้วงต่อไป ดังนั้นใน ก.ศ. 1921 ปัญหาของปาเลสไตน์ที่เห็นได้ชัดก็คือ รัฐบาลอาณัติของอังกฤษต้องเผชิญหน้ากับความรุนแรงและรัฐบาลก็ต้องยอมรับต่อความต้องการของผู้กระทำการรุนแรง นั่นคือรัฐบาลต้องยุติการอพยพไว้ชั่วคราว

ใน ก.ศ. 1922 ภายหลังจากที่อาหรับใจดีอย่างรุนแรงต่อต้านที่ไซอนนิสต์แล้ว ข้าหลวงใหญ่จึงขอร้องกระตรวจอาณาจักรให้กำหนดความหมายที่แน่นอนของคำว่า “เนชั่นแนล ไฮม์” (National Home) ซึ่งปรากฏอยู่ในคำประกาศบลฟอร์ และแล้วเซอร์ วินสตัน เชอร์ชิลล์ (Sir Winston Churchill) ซึ่งเป็นรัฐมนตรีกระตรวจอาณาจักรก็ได้ตอบว่าคำประกาศ บลฟอร์ จะยังคงเป็นนโยบายสำคัญของอังกฤษ โดยไม่ได้กำหนดความหมายที่แน่นอนของคำว่า “เนชั่นแนล ไฮม์”

2.2 การแยกทราบส์จอร์แคนออกจากปาเลสไตน์

ใน ก.ศ. 1922 รัฐบาลอังกฤษตัดสินใจแยกทราบส์จอร์แคนออกจากปาเลสไตน์ อี่างถูกต้องตามกฎหมาย โดยให้เหตุผลว่า ทราบส์จอร์แคนถึงแม้จะเป็นดินแดนที่รวมอยู่ในปาเลสไตน์แต่ก็ไม่ได้ถูกรวมอยู่ในคำประกาศบลฟอร์ และยิวก็ไม่มีสิทธิซึ่งที่ดินที่นั่นด้วย การตัดสินใจของอังกฤษดังกล่าวสร้างความไม่พอใจให้แก่ทั้งยิวและอาหรับ พวกใช้ออนนิสต์กล่าวว่า ทราบส์จอร์แคนมีความสำคัญต่อการก่อตั้งประเทศมานเกิดเมื่องนอนของพวกเข้า และถ้าพิจารณาทางด้านประวัติศาสตร์แล้ว ทราบส์จอร์แคนก็มีความสำคัญยิ่งต่อปาเลสไตน์ ในขณะเดียวกัน ฝ่ายอาหรับก็โต้แย้งอังกฤษว่าการกระทำของอังกฤษมีแนวโน้มที่จะทำให้ฐานะของประชาชนที่อาศัยอยู่ในปาเลสไตน์อ่อนแอลง เพราะอังกฤษแสดงที่ทำว่าจะยุติการเรียกร้องของอาหรับ อังกฤษมีที่ทำจะรักษาผลประโยชน์ของพวกรเรื่องจำนวนน้อย ซึ่งเคลื่อนย้ายไปนานาประเทศ เดิมทราบส์จอร์แคน ด้วยการแยกทราบส์จอร์แคนออกจากไป ยิ่งกว่านั้นพวกรอาหรับโภมต้องกู้ดูแลตัวเองและเอกสารของอาหรับต้องก้าวหน้าข้าไปกว่าเดิม

2.3 การจัดตั้งสภานาเลสไตน์

ในขณะเดียวกันในปาเลสไตน์ ข้าหลวงใหญ่พยาบาลจัดตั้งรัฐบาลซึ่งจะประกอบด้วยผู้แทนทั้งยิวและอาหรับ ตามแผนการณ์จะจัดให้มีสภากลางด้วยสมาชิก 23 คน รวมทั้งข้าหลวงใหญ่ด้วย สมาชิก 10 คน จากทั้งหมด 22 คน จะเป็นข้าราชการที่ได้รับการแต่งตั้ง ส่วนอีก 12 คน มาจากการเลือกตั้ง ซึ่งจะแบ่งเป็นคริสเตียน 2 คน ยิว 2 คน และมุสลิมอีก 8 คน แต่ฝ่ายอาหรับขัดขวางแผนการณ์ดังกล่าว เพราะเกรงว่าตนจะถูกยกเว้นจากสิทธิ์ในการเลือกตั้ง แต่อาหรับก็มั่นใจว่าสมาชิก 10 คน ที่มาจากการแต่งตั้ง จะต้องเป็นฝ่ายยิวอย่างแน่นอน ดังนั้นข้าหลวงใหญ่จึงต้องเผชิญหน้ากับความเป็นศัตรูของอาหรับ และในที่สุดแผนการณ์จัดตั้งสภากลางก็ล้มเหลวลง ใน ก.ศ. 1923 ข้าหลวงใหญ่ได้แนะนำให้อาหรับจัดตั้งองค์กรอาหรับ (Arab Agency) เพื่อเป็นตัวแทนของฝ่ายอาหรับและจะได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมของรัฐบาล เนื่องกับที่ฝ่ายยิวมีองค์กรยิว (Jewish Agency) อยู่ก่อนแล้ว ซึ่งเป็นองค์กรที่ให้ความช่วยเหลือแก่ฝ่ายยิวแต่ปรากฏว่าอาหรับปฏิเสธ

การที่อาหรับปฏิเสธไม่ยอมทำตามข้อเสนอดังกล่าว นับว่าเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด เพราะเท่ากับเป็นการตัดพวกรออกจากการเข้าไปในส่วนเกี่ยวข้องต่อกิจกรรมต่างๆ ภายในปาเลสไตน์ แม้แต่ในปีต่อๆ มา อาหรับก็ปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่าในการเข้าไปในส่วนรับผิดชอบในกิจกรรมต่างๆ ของปาเลสไตน์ก็เท่ากับเป็นการยินยอมให้มีการก่อตั้งประเทศชาติยิวได้เร็วขึ้น ดังที่รัฐบาลเคยกล่าวว่าพวกรูดเป็นเพียงประชาชนส่วนหนึ่งของปาเลสไตน์เท่านั้น

2.4 ความสัมภาระระหว่าง ค.ศ. 1925-1928

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า ช่วงเวลาระหว่าง ค.ศ. 1925-1928 ปฏิกริยาของอาหรับดูจะเปลี่ยนไปกล้ายเป็นคนมองข้างในแล้ว ทั้งนี้เป็นเพราะปัจจัยหลายประการ กล่าวคือ ระยะเวลาดังกล่าวเป็นเวลาของการเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ประชาชนทุกคนต่างกีสนใจกับความเป็นอยู่ในปัจจุบันโดยละเอียดทั้งความวิตกกังวลเกี่ยวกับอนาคต ความไม่พอใจของอาหรับไม่ได้เพิ่มขึ้น แต่เมื่อแนวโน้มที่ทำให้ความกลัวของอาหรับต่อการอพยพของชาวลัตตันอย่าง จะเห็นได้ว่า ระหว่างนี้ไม่มีการประชุมปาเลสไตน์ อาหรับ กองGRESS (Palestine Arab Congress) และไม่มีการต่อต้านการอพยพของข้าว แม้ว่าใน ค.ศ. 1925 เป็นปีที่จำนวนผู้อพยพชาวข้าวสูงมาก คือ เพิ่มขึ้นเป็น 31,650 คน แต่ฝ่ายอาหรับก็ไม่มีความรู้สึกหวั่นเกรง เพราะอัตราการเกิดของพวกตนสูงมาก จนไม่มีความวิตกกังวลจะสูญเสียการเป็นประชาชนกลุ่มใหญ่ ใน ค.ศ. 1927 ชุมชนข้าวที่อพยพออกจากปาเลสไตน์กลับมีมากกว่าข้าวที่อพยพเข้าสู่ปาเลสไตน์ ซึ่งทำให้อาหรับคิดว่าการก่อตั้งบ้านเกิดเมืองนอนของชาวลัตตันโดยที่ฝ่ายข้าวกำลังอพยพออกไป ฝ่ายอาหรับก็จะมีชัยชนะ อย่างไรก็ตามใน ค.ศ. 1929 แนวโน้มดังกล่าวเปลี่ยนไป เพราะปีนี้จำนวนชุมชนชาวลัตตันสูงขึ้น อย่างน่าสังเกต ฝ่ายอาหรับที่มองโลกในแง่ดีอยู่ระหว่างนี้ก็เปลี่ยนไปอีก อาหรับสังเกตว่าถึงแม้ข้าวจะแตกแยกออกเป็น 2 ฝ่ายคือ ข้าวที่เป็นไซออนนิสต์ (พวกที่ต้องการกลับมาสู่ปาเลสไตน์) และข้าวที่ไม่เป็นไซออนนิสต์ (พวกที่ไม่ต้องการกลับสู่ปาเลสไตน์) แต่ก็มีแนวโน้มว่าทั้ง 2 ฝ่ายสามารถสามนารอยแทรกร้าวได้ นอกจากนั้นความสามัคคีของข้าวยังน้ำไปสู่การขยายตัวขององค์การข้าวให้กว้างขวางกว่าเดิมอีกด้วย

2.5 การจลาจล ค.ศ. 1929

ความสูงที่เคยมีได้สิ้นสุดลงโดยการเริ่มต้นการจลาจลใน ค.ศ. 1929 การจลาจลเริ่มขึ้นเมื่อข้าวจำนวนหนึ่งได้เดินบนไปที่เวลิง วอลล์ (Wailing Wall)² ในเยรูซาเลם พวกเขากล่าวว่าได้หักลงไซออนนิสต์ขึ้น และร้องเพลงชาติไซออนนิสต์ ฝ่ายอาหรับไม่พอใจการกระทำของข้าว จึงเกิดการต่อสู้กันขึ้น ความรุนแรงเกิดขึ้นนานถึง 2 สัปดาห์จำนวนชาวข้าวเสียชีวิตถึง 472 คน ส่วนอาหรับ 268 คน คณะกรรมการที่ไปสำรวจปาเลสไตน์พบว่า “พวกอาหรับมองดูว่าการอพยพของข้าวเป็นการข่มขู่ชีวิตพวกเข้า ทั้งในปัจจุบันและอนาคต...สินค้าข้าวที่แพง แต่การแทรกแซงของข้าวที่เป็นสิ่งเลวร้าย...พวกข้าวจะต้องถูกขับไล่ออกจากผืนแผ่นดินนี้”

ภายหลังจากที่คณะกรรมการขององค์การสันนิบาตชาติอภิปรายกันในปัญหาปาเลสไตน์ ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1930 รัฐบาลอังกฤษจึงได้จัดตั้งคณะกรรมการพิเศษภายใต้การนำของ เชอร์ จอห์น โจนสัน (Sir John Hope-Simpson) เพื่อสำรวจหาสาเหตุสาเหตุของความ

² กำแพงที่ในกรุงเยรูซาเลםที่พวกข้าวพากันไปสวดมนต์ในวันศุกร์ เป็นสถานที่ประกอบพิธีทางศาสนาของชาวข้าว

ไม่ส่งบทผ่านมา รายงานของคณะกรรมการดังกล่าวได้อ้างถึงการอพยพใหญ่ของ犹太人 เป็นสาเหตุสำคัญและเสนอให้มีการจำกัดการอพยพในปีต่อๆ ไป

2.6 บันทึกสีขาวของพาสฟิลด์ ค.ศ. 1930

ภายหลังจากที่อังกฤษรับรายงานของคณะกรรมการพิเศษดังกล่าวแล้วก็ได้ออกบันทึกสีขาว (Passfield White Paper) ใน ค.ศ. 1930 ซึ่งมีสาระสำคัญคือให้จำกัดการอพยพของ犹太人大幅度ต่ำลง แต่ในความจริงแล้วชาวอาหรับที่ไม่มีที่ดินได้มีโอกาสจับจองที่ดินของรัฐบาลมากกว่าชาวเดส์ตัน เนื่องจากความรุนแรงของกิจกรรมตัดตอนของผู้นำไซอ่อนนิสต์ทั่วโลกซึ่งประท้วงต่อกระทรวงอาฒนาคมของอังกฤษ และนายเชน ไวซ์เม้น (Chaim Weizmann) ประธานขององค์กรชีวภาพได้ออกจากตำแหน่ง นายแรมเซีย แมคโดนัลด์ (Ramsey mac Donald) นายกรัฐมนตรีอังกฤษพยายามอธิบายถึงคำจำกัดความของ พาสฟิลด์ ไวท์ เพเพอร์ โดยเจียนจดหมายไปถึงไวซ์เม้น ผู้นำชีว ระหว่าง ค.ศ. 1931 ในจดหมายดังกล่าวนายแมคโดนัลด์ ปฏิเสธการเลิกลั่นความตั้งใจที่จะพัฒนาบ้านเกิดเมืองนอนของชีวและยังสัญญาไว้ว่าการอพยพของชีวจะยังคงดำเนินต่อไป ส่วนชาวอาหรับ ที่ได้ยอมสละทรัพย์สินของตนให้แก่ชาวชีว จึงจะได้รับที่ดินของรัฐบาล จากคำจำกัดของนายแมคโดนัลด์เท่ากับเป็นการปฏิเสธบันทึกสีขาวฉบับนั้น

ความไม่พอใจเกิดขึ้นทันทีในหมู่พวกราชอาหรับ ฝ่ายอาหรับเรียกบันทึกของพาสฟิลด์ว่าเป็นเอกสารสีดำ นับเป็นครั้งแรกที่อาหรับแสดงความเป็นศัตรูโดยตรงต่อรัฐบาลอังกฤษมากกว่าต่อชีว ผลที่เกิดขึ้นทันทีคือ การที่อาหรับค่อนข้างต่อต้าน ปฏิเสธการทำงานร่วมกับกลุ่มนชีวในกิจการของจังหวัด

อาหรับมีข้อเสียเปรียบตรงที่ว่าไม่มีผู้แทนที่มีเสียงในรัฐบาล ไม่มีองค์กรทางการเมืองที่สำคัญ ดังเช่นที่มีในเมืองคาริบี นอกจากนั้นอาหรับยังแตกแยกออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ ที่เป็นศัตรูกันอีกด้วย ทำให้การเรียกร้องต่อรัฐบาลประสบปัญหามากมาย ความมุ่งหมายของอาหรับคือเอกสารชีว การยุติการอพยพ และการจำกัดการขายที่ดิน แต่อาหรับก็ไม่สามารถที่จะกระตุ้นรัฐบาลกระทำการใด ๆ เพื่อให้ชุดมุ่งหมายของตนประสบความสำเร็จได้ แม้แต่อาหรับชั้นกลางก็ไม่มีแผนการณ์ที่แน่นอนเห็นชัดเจนที่จะเสนอหรือต่อรองกับรัฐบาล ด้วยเหตุนี้เองรัฐบาลจึงไม่เค็มใจที่จะเจรจาด้วย

2.7 การประทัดประหารชีวโดยรัฐบาล ค.ศ. 1932

ในปีต่อมาคือ ใน ค.ศ. 1932 เป็นปีที่นาซีเยอรมันขึ้นมาเป็นอำนาจและทำการประทัดประหารชีวในเยอรมนี ผลก็คือ ระหว่าง ค.ศ. 1932 และ 1933 จำนวนผู้อพยพเพิ่มขึ้นเป็น 3 เท่าโดยมาจากการเยอรมันที่ความเกลียดและความกลัวของอาหรับที่มีต่อชีวที่เพิ่มมากขึ้นไปด้วย ทำให้ของผู้นำอาหรับแสดงความเป็นศัตรูมากขึ้นต่อรัฐบาลและความกดดันรัฐบาลก็รุนแรงขึ้นในฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 1934 อาหรับได้แจ้งข้าหลวงให้ญี่ปุ่นและประเทศอื่นๆ ทราบว่าผลประโยชน์และความปลอดภัยของ

อาหรับได้ถูกทำลายลง ใน ก.ศ. 1935 ผู้อพยพชาวบวิเพิ่มจำนวนขึ้นถึง 61,854 คน จำนวนนี้ เทียบได้กับการอพยพทั้งหมดใน 5 ปีแรกของการปกครองขององค์กรุฟและนับจาก ก.ศ. 1932-1936 ประชาชนบวิของปาเลสไตน์ก็เพิ่มขึ้นเป็น 4 เท่า

ในวันที่ 13 เมษายน ก.ศ. 1936 ชุมชนอาหารบ้านปาเลสไตน์เริ่มใช้วิธีการที่รุนแรงและให้ครั้งกว่าเดิม การโจมตีเกิดขึ้นระหว่างชุมชนยิวและชุมชนอาหารบ้าน ฝ่ายอาหารบ้านได้จัดตั้งคณะกรรมการปาเลสไตน์ (Palestine Committee) ขึ้นเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลห้ามการขายที่ดินให้แก่ยิว และยุติการอพยพของยิว พวกอาหารบ้านนัดหยุดงานทั่วไปแต่รัฐบาลก็ยังปฏิเสธที่จะยอมจำนน ในที่สุดการนัดหยุดงานการจลาจลก็ถล่มเป็นส่วนรวมกลางเมืองรถไฟ 2 ขบวนตกราง พวกอาหารบ้านกองโจรซึ่งรวมทหารจากชาเรียและอิรักเริ่มปฏิบัติงานในท้องที่ที่เป็นภูเขา ในวันที่ 23 พฤษภาคม ผู้นำอาหารบ้านจำนวนมากจับขังคุก

ในเดือนมิถุนายน ปีเดียวกันนี้ ผู้พิพากษาและข้าราชการอาหรันอาวูโซ จำนวน 137 คน ซึ่งอยู่ในรัฐบาลปาเลสไตน์ ได้เสนอบันทึกความทรงจำแก่รัฐบาลอังกฤษ ซึ่งในบันทึกกล่าวว่า ได้ฟื้นให้เห็นถึงสาเหตุของความยุ่งยากที่เกิดขึ้น ดังนี้

“ประชาชนชาวหัวรับทุกคน ไม่ว่าจะต่างกันในความเชื่อ หรืออาชีพล้วนแต่มีความรู้สึก
เหมือนกันว่าพวากตนไม่ได้รับความยุติธรรม ได้รับแต่ความทุกข์ทรมาน ถูกขับไล่ไปสู่ความลี้ภัย
หวัง เมื่อรู้ว่ารัฐบาลเปิดหนทางให้แก่ไชยอนนิสต์ ความเชื่อมั่นของพวากเขาก็มีต่อรัฐบาลต้อง³
สูญเสียไป ใน ก.ศ .1931 เมื่อนายกรัฐมนตรีมีจดหมายไปถึง ดร.ไวซ์แมน กล่าวถึงการตีความ
ของบันทึกสืขาวของปี ก.ศ. 1930 ว่าความจริงแล้วการอพยพของขิวยังคงดำเนินต่อไปปัจจุบัน
ตีความเช่นนี้สร้างความผิดหวังให้แก่ชาวหัวรับอย่างมาก”³

หลังจากนั้น คณะกรรมการของรัฐบาลถูกส่งไปสำรวจหาสาเหตุของความวุ่นวายอีกครั้งหนึ่ง ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1936 กองทัพประกอบด้วยทหารจำนวน 20,000 คน ถูกส่งไปปะเลสไตน์เพื่อสร้างความปลอดภัยให้แก่ประชาชน ในระยะนี้มีการลงโทษที่รุนแรงโดยเฉพาะผู้ถูกล่าวหาว่ากบฏ จำนวนชาวอาหรับผู้เสียชีวิตเพิ่มมากกว่า 1,000 คน อย่างไรก็ตาม อามีร อับดุลลาห์ (Amir Abdullah) แห่งทรานส์จอร์แดน และนายกรัฐมนตรีของอิรักได้ออกร้องให้มีการประนีประนอม แต่รัฐบาลอังกฤษไม่สามารถให้ความประนีประนอมได้ ดังนั้นผู้ปกครองประเทศอาหรับอื่น ๆ จึงแนะนำชาวอาหรับปะเลสไตน์ให้ยุติการจลาจลและให้มองอังกฤษว่า เป็นรัฐบาลที่มีความตั้งใจดีและยุติธรรม ในกล่างเดือนตุลาคม อาหรับจึงเลิกนัดหยุดงาน และกองกำลังของพวกราษฎร์จะบรรจุเข้าสู่ประเทศ

³Robert G. Landen, **The Emergence of the Modern Middle East.** (New York : Van Nostrand Reinhold, 1970), p.65.

2.8 คณะกรรมการสอบสวน ก.ศ. 1937

คณะกรรมการสำรวจได้รายงานผลของการสำรวจถึงสาเหตุของความยุ่งยากซึ่งได้ถูกตีพิมพ์ใน ก.ศ. 1937 ดังนี้

“ความขัดแย้งได้เกิดขึ้นระหว่างชุมชนแห่งชาติ 2 กลุ่มน ภายในพรหมแดนแคบ ๆ ของประเทศไทย ชาวอาหรับประมาณ 1,000,000 คน อยู่ในความอุกหนานต่อสู้กันชาวเชียจำนวน 400,000 คน ชุมชนทั้ง 2 กลุ่มนี้มีความแตกต่างกันอยู่แล้ว อาหรับเป็นเอเชีย ส่วนเชียจะเป็นเชื้อชาติเดียวกันแต่ก็ได้รับอิทธิพลของวัฒนธรรมยุโรปไว้มาก ทั้ง 2 ต่างกันทั้งในศาสนาและภาษา วิถีชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนแนวความคิดและการปฏิบัติตนก็ต่างกัน ทั้งหมดนี้เป็นอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงต่อสันติภาพ...สังคมได้คลื่นไหวรับให้มีความหวังในอิสรภาพ และการรวมใจก่ออาหรับทั้งหมดเข้ากับยุคทองของพวกเข้า ในความคิดของอาหรับ พวคเชียสามารถครอบครองสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งในอาหรับอีก็ต้องอาหรับสเปนเท่านั้น บ้านเกิดเมืองนอน...ไม่สามารถถูกทำให้เป็นครึ่งชาติ...การขัดแย้งเช่นนี้สืบเนื่องมาจากสถานการณ์ภายนอกด้วยความหมายของดินแดนในอาณัติมีแนวโน้มที่จะยืนยันถึงสิทธิของเชียในการสร้างชาติ ทำให้ความขัดแย้งยิ่งขยายมากขึ้นและขยายขึ้นมากขึ้น ในตอนแรกความเป็นศัตรูของอาหรับที่มีต่อเชีย อยู่ในกลุ่มนชั้นกลางเท่านั้นแต่ยิ่งนานวันก็ได้ขยายอย่างกว้างขวาง เข้าไปในหมู่ชาวนาด้วย และจะแพร่ไปเรื่อยๆ ความตึงเครียดอันเนื่องมาจากการขัดแย้งก็จะดำเนินต่อไป ดูเหมือนว่าสถานการณ์ที่เลวร้ายดังที่เป็นอยู่ก็จะยิ่งเลวร้ายมากไปกว่าเดิม ความขัดแย้งจะดำเนินต่อไปทำให้ช่องว่างระหว่างอาหรับและเชียจะเปิดกว้างขึ้นหลายเท่า”⁴

2.9 ข้อเสนอของคณะกรรมการให้แบ่งป่าเลสไตน์

คำแนะนำของคณะกรรมการก็คือ ให้แบ่งป่าเลสไตน์ออกเป็น 2 ส่วนตามกลุ่มชนซึ่งเป็นทางเลือกเพียงทางเดียว ทั้งนี้เพื่อระ悒การพิจารณาเห็นแล้วว่าทั้ง 2 กลุ่มนี้สามารถอยู่ร่วมกันได้ รัฐบาลจึงกฤษยโณรับข้อเสนอของคณะกรรมการ และประกาศว่าการแบ่งดินแดนเป็นนโยบายของอังกฤษอย่างแน่นอน ทันทีที่อังกฤษออกประกาศแผนการณ์ ได้มีปฏิกริยาต่อต้านจากเกือบจะทุกฝ่าย ลอร์ด แซมวอล ข้าหลวงใหญ่คุณแรกได้เตือนว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ใจอนนิสต์ก็ปฏิเสธแผนการณ์แม่นยำ ก็จะไม่พอใจกันแต่ที่สุดก็ยอมรับคำแนะนำของรัฐบาลอังกฤษ ส่วนอาหรับขัดขวางอย่างแข็งขันต่อแผนการณ์ เพราะดูเหมือนว่าพวคคนจะต้องสูญเสียประเทศให้แก่เชียตัวมีการแบ่งแยก อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการแบ่งแยกก็จะเดินทางไปป่าเลสไตน์อีกครั้งหนึ่งเพื่อจะพิจารณาดูอีกครั้งหนึ่งถึงพื้นที่ในการแบ่ง

⁴Ibid., p.67.

ขณะเดียวกันในเดือนกันยายน ก.ศ. 1937 ข้าหลวงห้องคินชาวอังกฤษประจำเมืองแกลลี (Galilee) ถูกฆ่าโดยชาวนารบบ้านชาวเรงาน ทั้งนี้ เพราะอาหารบไม่พอใจที่เมืองแกลลีอยู่ภายใต้ข้อเสนอของคณะกรรมการ ซึ่งจะถูกรวมให้อยู่ในดินแดนของชาวต่างด้าม การแบ่งภัยหลังการมาตุกรรม 1 สปดาห์ รัฐบาลอังกฤษมีคำสั่งให้คณะกรรมการอาหารบ (Arab Higher Committee) เป็นคณะกรรมการออกแบบห้องคินและคณะกรรมการอาหารบ 6 คน จำกัดเงินทุนซึ่งได้ช่วยสนับสนุนกิจกรรมทางการเมืองของอาหารบ ประชาชนเกือบ 1,000 คน ถูกกักตัว และอีก 438 คนถูกโจรตีด้วยระเบิดหรืออาวุธปืน และรวมทั้งบ้านเรือนของทั้งชาวและอาหารบถูกโจรตีด้วย

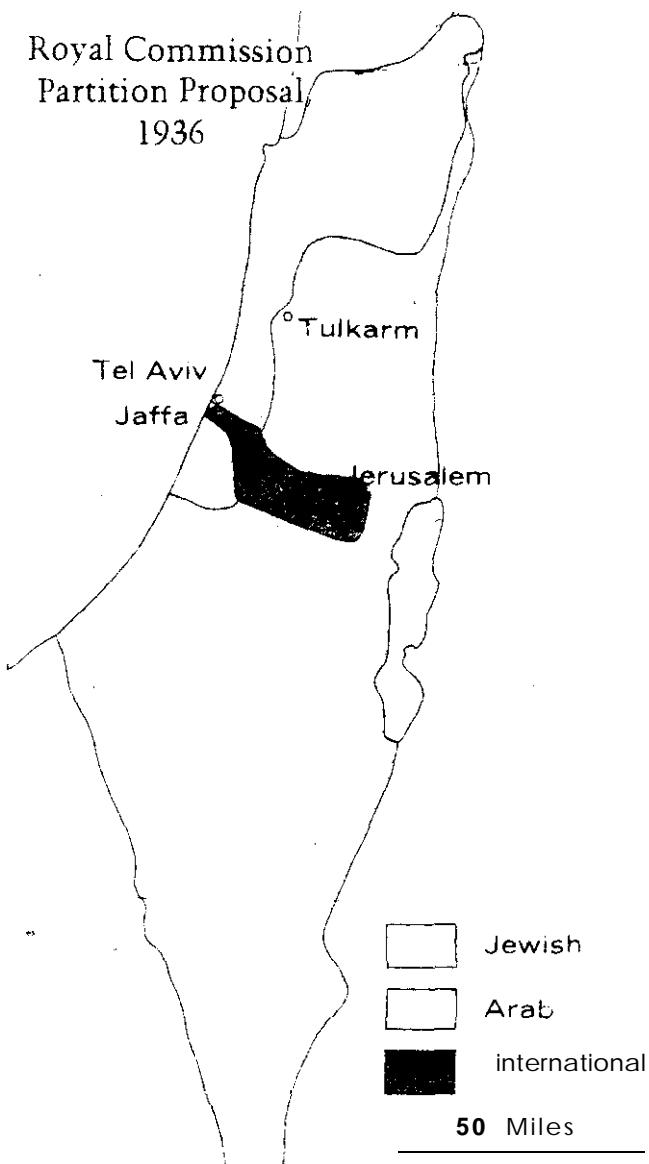
ส่วนคณะกรรมการของการแบ่งแยก เมื่อเดินทางมาถึงป่าเลสไตน์ในเดือนเมษายน ก.ศ. 1938 เป็นเวลาที่ผู้นำชุมชนอาหารบกำลังถูกกักตัว แต่เป็นครั้งแรกที่ชุมชนอาหารบรวมตัวกันได้ดีอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และไม่มีอาหารบแม้แต่คนเดียวที่ร่วมมือกับคณะกรรมการ รัฐบาลต้องเชิญหนักกับความเป็นศัตรูของอาหารบ อย่างไรก็ตาม ชาวอาหารบไม่พอใจในข้อเสนอของคณะกรรมการและได้ก่อความวุ่นวายขึ้น แม้จะมีวิธีที่เป็นตำราของรัฐบาลถึง 5,000 คนก็ตาม แต่สมัยแห่งการให้ความร่วมมือของโซนนิสต์ที่มีต่อรัฐบาลก็เพียงระยะเวลาสั้น ในเดือนมิถุนายน ก.ศ. 1938 ข่าวโจนดีที่ทำการของรัฐบาล ยิงรถเมล์อาหารบ ระเบิดตลาดอาหารบ มีผลให้อาหารบ 74 คนเสียชีวิต และอีก 129 คนได้รับบาดเจ็บ ในปีนี้ชาวจำนวนมากถูกตัดสินให้แขวนคอ

ระหว่าง ก.ศ. 1938 เป็นระยะเวลาของ “เหตุการณ์แห่งความรุนแรง” ประชาชนมากกว่าหมื่นคนโจรตีกองทัพและสิ่งอำนวยความสะดวกของรัฐบาล ประชาชน 2,500 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นอาหารบจะถูกจับ และพากันถูกย่างน้อย 1,000 คน ถูกฆ่าโดยคำร้องและกองทัพ

คณะกรรมการแบ่งแยกได้เสนอแผนการณ์ 3 อย่างสำหรับการแบ่ง แต่ก็ประสบปัญหาความยุ่งยากด้านการเงิน ดังนั้นจึงยังไม่สามารถปฏิบัติตามแผนการณ์ได้

2.10 การประชุม ก.ศ. 1939

ความเคลื่อนไหวอันต่อมาของรัฐบาลอังกฤษก็คือ การเรียกประชุมผู้นำอาหารบชั้นกลางและผู้นำชีว โดยจัดให้มีการประชุมที่ลอนดอนในเดือนกุมภาพันธ์ ก.ศ. 1939 ในที่ประชุม อังกฤษเสนอให้ทบทวนข้อความในจดหมายได้ต่อระหว่างอุสเซนและแมคมายอนในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับป่าเลสไตน์ แต่ก็ไม่สามารถตกลงกันได้ รัฐบาลอังกฤษยอมรับว่าสถานการณ์ของฝ่ายอาหารบควรร้ายมากกว่าเดิม การประชุมไม่สามารถบรรลุถึงข้อตกลงทั้งผู้แทนชีวและอาหารบขัดขวางถ้ามีข้อจำกัดใดๆ เกี่ยวกับสิทธิของพวกรตน การกบฏอาหารบดำเนินต่อไปในภูเขาแห่งป่าเลสไตน์ โดยได้รับความสนับสนุนจากประเทศอาหารบที่อยู่รายรอบ ในเวลาเดียวกันการพยายามของชีวทั้งที่ถูกกฎหมายและไม่ถูกกฎหมายก็ถูกเร่งให้เร็วขึ้น

แผนที่แสดงให้เห็นแผนการผ์แบ่งปาเลสไตน์ออกเป็นส่วนต่างๆ ตามข้อเสนอของ
คณะกรรมการ ค.ศ. 1936⁵

⁵Ibid., p.169.

รัฐบาลอังกฤษตัดสินใจเสนอโดยนายไนม์ นั่นคือแผนการณ์ 10 ปีในการจัดให้ป่าเลส์ไตน์มีสถานบันที่เป็นตัวแทนของประชาชน และให้มีรัฐธรรมนูญ การอพยพของชาวเชื้อสืบสุดลงภายใน 5 ปี และการขายที่ดินของอาหรับจะได้รับอนุญาตเพียงภายในพื้นที่ที่ถูกเลือกแล้วเท่านั้น ดังนั้นชุมชนชาวจีนกรรแก้นอังกฤษ สายสั่งวิทยุถูกตัด สำนักงานของรัฐบาลถูกเผา ตำรวจถูกขวางปะและรัวศอกทำลาย รัฐบาลจึงพบว่าตัวเองอยู่ภายใต้การโจมตีจากหัวชุมชนชาวและชุมชนอาหรับในทันทีทันใด

2.11 ป่าเลส์ไตน์ระหว่างสหภาพโลกครั้งที่ 2

ขณะเดียวกัน สถานการณ์ในยุโรปแสลงสว่างกำลังรับหรี่ ทั้งนี้ เพราะในวันที่ 1 กันยายน ค.ศ. 1939 สหภาพโลกครั้งที่ 2 กระเบิดขึ้นด้วยการเดินทัพของเยอรมนีเข้าสู่โปแลนด์ ปฏิกริยาของประชาชนในป่าเลส์ไตน์ที่มีต่อสหภาพนั้นดูจะสับสน ทั้งนี้ เพราะขณะที่สมาชิกของชุมชนทั้ง 2 กลุ่มนับสันนุรัฐบาลอังกฤษต่อต้านเยอรมนี ชาวเชื้อจำนวน 21,000 คน และอาหรับอีก 8,000 คน ได้ให้ความช่วยเหลือกองทัพอังกฤษ แต่ขณะเดียวกันทั้งเชื้อและอาหรับก็ยังคงเป็นศัตรูกับรัฐบาลท้องถิ่นของอังกฤษ การเดินบนวนใจดีรัฐบาลอย่างรุนแรงไม่เคยหยุดหย่อนตลอดเวลาที่เกิดสงคราม

ใน ค.ศ. 1942 อังกฤษนีซัยชนะเหนือเยอรมนี ในการรบที่ เอล อลาเมิน (El Alamein) แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในป่าเลส์ไตน์ก็คือ การแสดงความเป็นศัตรูของประชาชนกลับเพิ่มมากขึ้น ดังเช่นสมาชิกของกลุ่ม สเตอร์น แกง (Stern Gang) ซึ่งเป็นสมาคมของชาวได้ປะกับตำรวจในวันที่ 8 สิงหาคม ค.ศ. 1944 ชุมชนชาวพากยานม่ายช้าหลงไฟฟุ้ง สิ่งก่อสร้างต่างๆ ของรัฐบาลถูกใจดี ผู้บังคับบัญชาการในกองทัพอังกฤษในตะวันออกกลางได้กล่าวคำหินิชุมชนเหล่านั้นว่า “พวกหัวรุนแรงกำลังขัดขวางต่อความพากยานของอังกฤษและกำลังช่วยเหลือศัตรู” ในวันที่ 6 พฤษภาคม ค.ศ. 1944 รัฐมนตรีต่างประเทศอังกฤษชื่อ ลอร์ด มอยน์ (Lord Moyne) ซึ่งขณะนั้นพำนักอยู่ในโคลิม่า กูเกอร์โนดิยสมาชิก 2 คน ของกลุ่มสเตอร์น แกง ในฤดูใบไม้ผลิของปี 1945 การใจดีรัฐบาลและใจดีกองทัพอังกฤษเป็นไปอย่างรุนแรง รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านการคมนาคมก็ถูกทำลายด้วย ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าขณะที่ยุโรปหลุดออกจากสหภาพโลก ป่าเลส์ไตน์ก็เริ่มทำการอิ่งตั้งใจจริง⁶

ความไม่สงบของสหภาพในยุโรปและการฆ่าหมู่ชาวเชื้อโดยนาซีเยอรมัน ทำให้สถานการณ์เลวร้ายอย่างมากโดยเฉพาะในป่าเลส์ไตน์ ความโกรธของประชาชนถูกเป็นปลวไฟรัฐบาลอังกฤษถูกตำหนิ เพราะได้จำกัดการอพยพของชาวตามบันทึกสีขาว และเพราะการตายของชาวเชื้อจำนวนแสนๆ คน ผู้ไม่สามารถหนีออกจากยุโรปได้ทัน

⁶William R. Polk, op.cit., p.167

2.12 คณะกรรมการสอนสวนร่วมระหว่างอังกฤษกับอเมริกา ค.ศ. 1946

อังกฤษล้มเหลวในการยุติปัญหาของปาเลสไตน์ จึงได้ร้องขอไปยังสหรัฐอเมริกา ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยแก้ไขปัญหา ทั้งอังกฤษและอเมริกาได้จัดตั้งคณะกรรมการสอนสวนร่วมกันซึ่ง สองโกลด์-อเมริกัน คอมมิตตี (Anglo-American Committee) ไปสอนสวนดูความต้องการของชุมชนชาวユโรป แต่ปรากฏว่าความดุร้ายเยื่องสัตว์ของนาซีเยอรมันมีผลทำให้คณะกรรมการนี้ทำงานไม่ได้ การทำงานของคณะกรรมการจึงต้องฝ่าฟันอันตราย ดังตามรายงานที่ว่า “การตายของมนุษย์ที่มีความทุกข์ทรมานที่นั่นยังคงมีอยู่ต่อไป”

สวนในปาเลสไตน์ คณะกรรมการร่วมพบว่าการทำงานของคณะกรรมการชุดก่อน ของอังกฤษ (ค.ศ. 1936) น่าเชื่อถือได้ กล่าวคือรายงานความเป็นศัตรูของอาหรับที่มีต่อ ไซอนนิสต์นั้นเป็นจริง อย่างไรก็ตามมีความแตกต่างที่สำคัญของสถานการณ์ในปีทั้ง 2 (ค.ศ. 1936, 1946) ก็คือฝ่ายเยอรมันพลังใหญ่ที่เพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นแจ้งและมั่นคง องค์การเยอรมันกองทัพที่ไม่เป็นทางการซึ่ง ฮาaganah (Haganah) จึงคาดว่ามีกำลังถึง 60,000 คน คณะกรรมการร่วมรายงานว่า “เยอรมันกองทัพใหญ่ มีค่าย เดินทั้มานานมาก จนมองไม่เห็นพื้นที่ของทะเลแฉลี บ้านเรือนถูกครอบครองโดยทหาร รถถังเต็มท้องถนน ประชาชนผู้ถูกสงสัยจะถูกจับ มีการขวางระเบิดและยิงกันในเวลากลางคืน”⁷

- ขณะเดียวกันรัฐบาลปาเลสไตน์ ขณะกำลังรอคอยรายงานของคณะกรรมการร่วมที่ได้จัดให้กับตัวผู้อพยพให้ 1,500 คนต่อเดือน และกดขันลงโทษผู้โจมตีด้วยอาวุธผู้มีปืนในครอบครองและสมาชิกของกลุ่มหัวรุนแรง

ในวันที่ 16 มิถุนายน ค.ศ. 1946 สถานการณ์ในปาเลสไตน์ตึงเครียดอย่างเลวร้าย เป็นการกระทำการของเยอรมัน กลุ่มคอมมานโดของฮาaganah ที่ซึ่ง พัลมาช (Palmach) ได้ทำลายสะพาน 9 แห่งในที่ต่างๆ กันของประเทศ กลุ่มสเตอร์นแกงของเยอรมันที่ทางรถไฟในไฮฟา (Haifa) และในคืนวันที่ 16 กลุ่มอิร์กัน (Irgun) ของเยอรมันได้ลักพาตัวข้าราชการกองทัพอังกฤษจำนวน 6 คน และกักขังไว้ รัฐบาลอังกฤษชี้ว่าองค์การเยอรมันมีส่วนร่วมในกิจกรรมของกลุ่มพวกหัวรุนแรงดังกล่าวเท่า ๆ กับการกระทำการของกองทัพขององค์การเยอรมันที่ซึ่ง ฮาaganah ในวันที่ 29 มิถุนายน รัฐบาลจับกุมสมาชิกคนหนึ่งขององค์การเยอรมันและขึ้นศาลกันในใหญ่คลอดจนทำการค้นและยึดเอกสารได้จำนวนหนึ่ง ประชาชนจำนวน 2,700 คนถูกจับ ในจำนวนนี้ประมาณ 700 คนถูกขังหลังการสอนสวน คาดว่าส่วนใหญ่เป็นสมาชิกของพัลมาช กองทัพอังกฤษพบอาวุธจำนวนมากและยึดมาได้ ในการตอบโต้ อิร์กันจึงได้เผาระเบียง คิงเดวิด (King David Hotel) ซึ่งเป็นที่พักอาศัยของคณะกรรมการอาวุโสของรัฐบาลแห่งปาเลสไตน์

⁷Ibid., p.168.

ขณะเดียวกันในลอนดอน ข้าราชการอังกฤษและอเมริกา ตกลงเดียวกันถึงความเป็นไปได้ของการแก้ปัญหาป่าเลสไตน์ คนเหล่านี้เห็นด้วยกับการแบ่งป่าเลสไตน์ออกเป็นเขตชิวและเขตอาหรับ และให้แต่ละเขตคล้ายเป็นรัฐรัฐหนึ่ง ซึ่งต่างก็มีอธิบดีด้วย แผนการณ์ตามความคิดนี้ได้เคยมีความพยายามทำมาแล้วเมื่อ 2-3 ปีที่ผ่านมาโดยข้าราชการอาณานิคม เสมือนเป็นหนทางสุดท้าย ดังที่ได้เห็นแล้วว่าได้มีการพิจารณาแผนการณ์ในลอนดอน ซึ่งผู้แทนของประเทศอาหรับทั้งหลายพากันคัดค้าน ไม่ว่าจะเป็นเชิงป่าเลสไตน์ หรืออาหรับป่าเลสไตน์ ก็ไม่ยอมรับแผนการณ์ดังกล่าว เป็นที่รู้กันแล้วว่าความต้องการของอาหรับยังคงเหมือนเดิมคือ ป่าเลสไตน์จะต้องเป็นประเทศเอกสารชปกรองโดยประชาชนพื้นเมืองกลุ่มใหญ่ (อาหรับ) ขณะเดียวกันชนกลุ่มน้อย (ชิว) ก็จะมีสิทธิของตนด้วย ความต้องการของชาวอนนิสต์ก็เช่นกัน คือ ป่าเลสไตน์จะต้องเป็นรัฐชิว โดยเปิดโอกาสให้แก่การอพยพของชาวชิวซึ่งควบคุมโดยองค์การชิว

อย่างไรก็ตาม อังกฤษมีความพยายามที่จะประนีประนอม ดังนี้ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1947 อังกฤษจึงเสนอว่า ป่าเลสไตน์ควรถูกปกกรองในฐานะดินแดนในภาวะทรัสดีเป็นเวลา 5 ปี โดยให้รัฐบาลท้องถิ่น มีอำนาจจัดตั้ง ไม่ใช่จัดตั้ง ในพื้นที่ที่มีชิวและอาหรับเป็นชนกลุ่มใหญ่ข้า หลวงใหญ่องกฤษจะต้องรับผิดชอบในการให้ความคุ้มครองชนกลุ่มน้อยพร้อมกับผู้ลี้ภัยอีกประมาณ 100,000 คน โดยให้เข้าสู่ประเทศได้ ใน 2 ปีแรก แต่ปรากฏว่าข้อเสนอี้ถูกคัดค้านจากฝ่ายอาหรับโดยคณะกรรมการชั้นสูงของอาหรับและจากองค์การชิว

2.13 สหประชาชาติกับปัญหาป่าเลสไตน์ ค.ศ. 1947

ในสถานการณ์เช่นนี้ อังกฤษประสบความล้มเหลว ประกอบกับต้องจ่ายทั้งกำลังเงินและกำลังผู้คนมาก ในที่สุดอังกฤษตัดสินใจนำปัญหานี้ไปสู่องค์การสหประชาชาติ ภายหลังจากประชุมกันถึงปัญหานี้ในสภามาตุ ในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1947 ซึ่ง เออร์เนสต์ บีวิน (Ernest Bevin) ได้กล่าวว่า “รัฐบาลได้เผชิญกับความขัดแย้งที่ไม่สามารถคืนดีกันได้มีชา อาหรับในป่าเลสไตน์ 1,200,000 คน และชิว 600,000 คน สำหรับความต้องการของชิว ซึ่ง เป็นประเด็นสำคัญก็คือ การสร้างอำนาจจัดตั้งของประเทศชิว ส่วนอาหรับความต้องการที่เป็นประเด็นสำคัญก็คือ การขัดขวางต่อการก่อตั้งประเทศอธิบดีด้วยของชิวในส่วนใดๆ ของป่าเลสไตน์ การอภิปรายกันถึงปัญหานี้ ดูเหมือนว่าจะไม่มีทางแก้ไขปัญหาการขัดแย้งนี้ได้ไม่ว่าจะโดยการเจรจาระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย...ดังนั้นเรารู้จักดีข้อสรุปที่ว่า เราจะนำปัญหานี้ไปสู่การตัดสินขององค์การสหประชาชาติ เราจะขอร้ององค์การสหประชาชาติให้เป็นผู้พิจารณาดูปัญหานี้ เราจะไม่นำตัวเราไปสู่การแนะนำหรือการสรุปปัญหาได้ฯ ทั้งสิ้น”⁸

⁸Ibid., p.169.

ดังนั้นคณะกรรมการความมั่นคง และสมัชชาใหญ่ จึงรับปัญหาดังกล่าวไปพิจารณาแต่ยังไม่ได้ไปสำรวจสถานการณ์ ในวันที่ 15 พฤษภาคม ค.ศ. 1947 สมัชชาใหญ่เสนอให้จัดตั้งคณะกรรมการพิเศษสำหรับปาเลสไตน์ (United Nation Special Committee on Palestine) หรือ UNSCOP เพื่อเดินทางไปศึกษาสถานการณ์ในปาเลสไตน์และหาข้อมูลเพื่อนำมาพิจารณาทางแก้ไขปัญหาซึ่งข้อเสนอนี้ก็ได้รับการเห็นด้วยจากทุกฝ่าย

ในที่สุด UNSCOP ได้เดินทางไปเยรูซาเลם ในวันที่ 14 มิถุนายน ค.ศ. 1947 ปรากฏว่าผู้แทนอาหารันคือคณะกรรมการชั้นสูงของอาหารัน แสดงตนโดยปฏิเสธไม่เข้าร่วมในการประชุมกับคณะกรรมการพิเศษ อย่างไรก็ตาม บรรดาประเทศอาหารันเพื่อนบ้านทั้งหลายก็ไม่ร่วมมือด้วย

ตรงกันข้ามกับองค์การฯ ซึ่งได้ให้ความร่วมมือกับ UNSCOP และยังจัดทำเอกสารต่างๆ ให้สมาชิกของ UNSCOP ด้วย แม้แต่อิรักกัน ก็ได้เข้าร่วมในกองทัพองค์กรทั้งหมดในปาเลสไตน์ และรายงานเรื่องเคยแสดงตนไม่เป็นมิตรกับเรียบเข้าร่วมการประชุมกับคณะกรรมการพิเศษด้วย อย่างไรก็ตาม บรรดาประเทศอาหารันเพื่อนบ้านทั้งหลายก็ไม่ร่วมมือด้วย

ภายหลังจากการศึกษาสถานการณ์ คณะกรรมการพบว่าผลการศึกษามีความแตกต่างจากรายงานของคณะกรรมการชุดก่อน ๆ เพียงเล็กน้อยเท่านั้น คณะกรรมการพบว่าปาเลสไตน์ เป็นประเทศเล็กนี้พื้นที่ประมาณ 10,000 ตารางไมล์ และเพียงครึ่งหนึ่งของพื้นที่เท่านั้น ที่มีประชากรอาศัยอยู่ ลึ่งแม้ว่าจะเป็นประเทศเกษตรกรรม ประชาชนประมาณ 65% มีชีวิตอยู่โดยเกษตรกรรมก์ตาม แต่ประมาณ 50% ของพืชประภาก็มาจากบริโภคต้องสั่งเป็นสินค้า เข้า “ปาเลสไตน์จนเกินไป” ในทรัพยากรทั้งหมดที่จำเป็นต่ออุตสาหกรรมสมัยใหม่มีประชาชนอาหารัน 1,203,000 คน ขึ้น 608,000 คน หรือประมาณ 2 ต่อ 1 เนื่องจากอัตราการเกิดของอาหารันสูงกว่าขึ้นมาก ใน ค.ศ. 1960 ถ้าการอพยพถูกห้าม จำนวนประชากรจะเพิ่มขึ้นอีก โดยประมาณชาติคือ 1,533,000 ต่อ 64,000 คน หรือประมาณ 5 ต่อ 2 อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการก็พบว่าการแบ่งปาเลสไตน์ก็มีปัญหาซับซ้อนมาก กล่าวคือ “ในเมืองจaffa (รวมเทลาวิฟ) ไฮฟะ และเยรูซาเลם มีขึ้นมากกว่า 40% ของประชากรทั้งหมดของเมืองเหล่านั้น ในพื้นที่ภาคเหนือ บริเวณเมืองทิเบรียส และเบชาน มีขึ้นประมาณ 25% และ 34% ของประชากรทั้งหมด ส่วนที่เมืองเชฟด และนาชาเรห และความซ้ายซึ่งเมืองทุลカラ์น และแรมเด มีขึ้นประมาณ 10% และ 25% ของประชากรทั้งหมด ในขณะที่พื้นที่ตรงกลางของภาคใต้ของเยรูซาเลם มีขึ้นไม่เกิน 5% ของประชากรทั้งหมด”

ดังนั้น ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการแบ่งแยกนี้ยุ่งยากมาก แต่จะเดียวกับความรีบด่วนในการยุติปัญหาที่มีมากกว่าปีก่อน ๆ จำนวนผู้อพยพที่ไม่ถูกกฎหมายมีมากถึง 17,873 คน ก็กำลังถูกกักขัง และชาวปาเลสไตน์ 820 คน ถูกจับ บรรยายกาศในปาเลสไตน์ตึงเครียดอย่างน่ากลัว

ตามถนนของเมืองเยรูซาเลםและพื้นที่ลัคคูญ ฯ มีลักษณะน้ำท่วม ถนนถูกปิด มีที่ตั้งเป็น รถเกราะ มือยุทโธปกรณ์ และเพื่อความปลอดภัยของข้าราชการของรัฐบาลและกองทหาร จึงต้องอาศัยอยู่ใน เขตที่ปลอดภัย และทำงานภายในตึกที่ปิดมิดชิด และมีบานได้อยุ่ตลอดเวลา

เนื่องจากการปักกรองและการบริหารของอังกฤษพบว่า พลังทั้งหมดต้องอุทิศให้แก่ ความปลอดภัยของประชาชนและการป้องกันตนเอง อังกฤษกล่าวว่า “ชุมชนใดที่มีจุดมุ่งหมายที่จะได้สิทธิทางการเมืองโดยการใช้กำลังนั้น อังกฤษไม่ยอมรับ เนื่องจากต้นปี 1945 ที่ชาวได้เรียกร้องสิทธิอันนี้แล้วไประับความสนับสนุนโดยกลุ่มการเมืองที่ผิดกฎหมาย รวมทั้งการพยายาม ...ไม่มีอะไรได้รับอนุญาตให้เป็นประเทศยว และไม่มีการอนุญาตให้มีการอพยพอย่างอิสระเข้าสู่ ประเทศยว”⁹ อังกฤษพบวิกฤติอย่างหนัก

ด้วยเหตุนี้เอง UNSCOP จึงแนะนำว่าการปักกรองในระบบอาณัติของอังกฤษควรจะ ยุติลง ควรให้เอกสารแก่ปาเลสไตน์ และองค์การสหประชาชาติจะเป็นผู้รับผิดชอบต่อเอกสาร ดังกล่าว นอกเหนือจากนั้น UNSCOP ยังแนะนำอีกว่า ชุมชนนานาชาติ (ิวและอาหรับ) ควรได้รับ ความรับผิดชอบต่อตนเอง และซึ่งผู้ลี้ภัยวิว 250,000 คน ที่ยังอยู่ในยูโรป เพื่อผ่อนคลายความ กดดันในปาเลสไตน์ ในที่สุด UNSCOP แนะนำอีกว่าไม่ว่าจะมีการแบ่งกันอย่างไรในปาเลสไตน์ ก็ควรจะรักษาความร่วมมือทางเศรษฐกิจไว้ เมื่อมีการลงมติ เสียงส่วนใหญ่ UNSCOP ขอรับ แผนการณ์แบ่งแยกพร้อมกับความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ดังนั้นถ้าแบ่งเป็นประเทศตามแผนการณ์ แต่ละประเทศจะมีประชาชนดังนี้คือ

1. ประเทศอาหรับ มีอาหรับ 725,000 คน ิว 10,000 คน และรวมคนอื่นๆ อีก
2. ประเทศยว มีิว 498,000 คน อาหรับ 407,000 คน และรวมคนอื่นๆ อีก
3. เยรูซาเลם เขตระหว่างชาติ มีิว 100,000 คน อาหรับ 105,000 คน และรวมคน อื่นๆ อีก

ตามแผนการณ์ดังกล่าว ประเทศอาหรับจะมีชนกลุ่มน้อยิวประมาณ 1.5% ของ ประชาชนทั้งหมด แต่ประเทศยวจะมีชนกลุ่มน้อยอาหรับถึง 45% ของประชาชนทั้งหมด ทั้งนี้ ยังไม่รวมพวกรัฐร่อนอีกประมาณ 90,000 คน ส่วนเขตระหว่างชาติจะมีอัตราส่วนเท่าๆ กัน คือ 1 ต่อ 1 และคาดว่าประเทศยวจะมีรายได้มากกว่าประเทศอาหรับถึง 3 เท่า

อย่างไรก็ตาม สมาคมกุลุ่มนหนึ่งของ UNSCOP ซึ่งเป็นผู้แทนจากอินเดีย อิหร่าน และยูโกสลาเวีย เสนอว่าควรมีการจัดตั้งสหพันธ์รัฐ เพื่อหลีกเลี่ยงการแบ่งแยก ซึ่งการแบ่ง แยกได้เน้นให้เห็นชัดถึงความแตกต่างระหว่างิวและอาหรับในตะวันออกกลาง และเพื่อหลีก เลี่ยงลักษณะนิวนิสต์ซึ่งเป็นอันตราย โดยที่สมาคมเหล่านี้มีความเห็นว่าการแบ่งแยกไม่ว่าจะ

⁹Ibid., p.170.

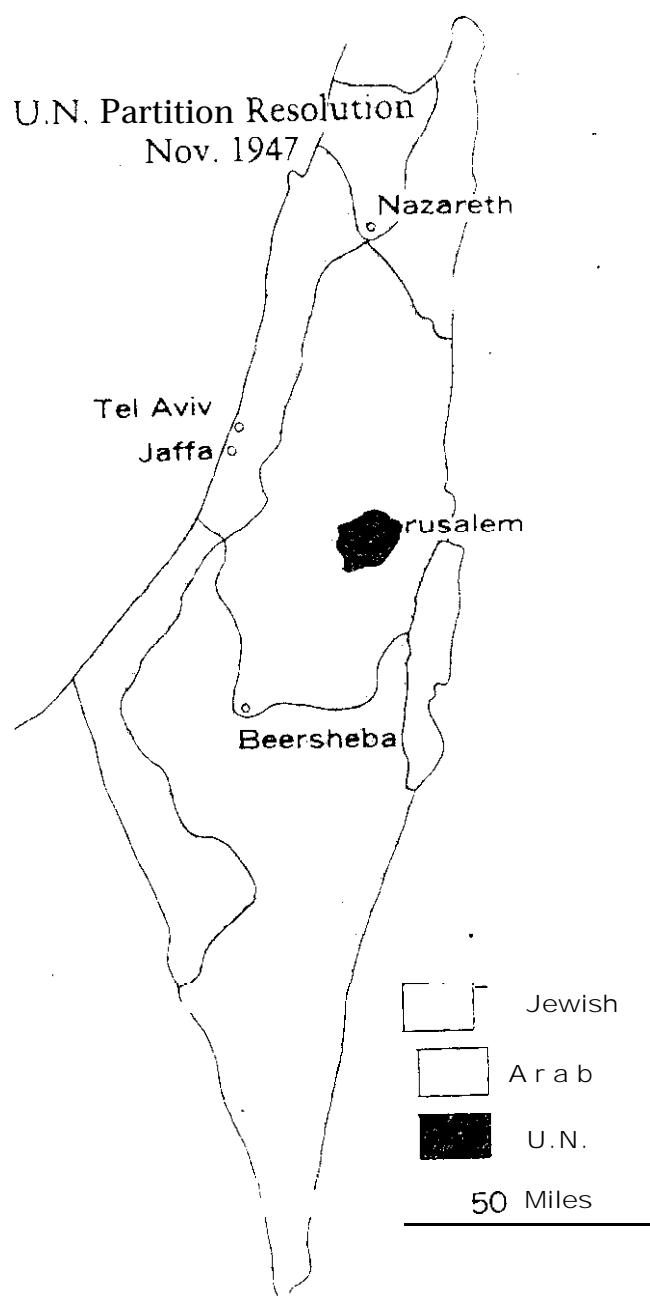
ในรูปแบบใด ๆ ก็ตาม ล้วนแต่นำมาซึ่งลักษณะมิวินิสต์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกจากนั้นสมาชิกเหล่านั้นยังคาดว่าประชาชนทั้งยิวและอาหรับที่กล้ายเป็นชนกลุ่มน้อยตามแผนการณ์นั้นจะต้องขัดขวางอย่างแน่นอน ส่วนการก่อตั้งสหพันธ์รัสเซียและรัฐอาหรับจะมีอำนาจเต็มที่ในการปกครองตนเองภายใต้รัฐธรรมนูญของสหพันธ์รัสเซีย พรนแผนที่แนะนำก็มีความแตกต่างเพียงเล็กน้อยจากที่เสนอโดยสมาชิกกลุ่มใหญ่

ที่องค์การสหประชาติ ผู้แทนโซเวียตซึ่ง นายอังเดร โกรามิโก (Andrei Gromyko) ได้แสดงให้เห็นถึงความคิดของรัสเซียในปัญหาปาเลสไถน์ โดยย้ำถึงความดีนี้เหลือของระบบอาณัติในการปกครองปาเลสไถน์ นายโกรามิโกเห็นด้วยกับรายงานและข้อเสนอแนะของผู้สังเกตการณ์ทุกๆ คน นับตั้งแต่คณะกรรมการขององค์กรดูด霭ร์กที่ส่งไปสำรวจมัญหาของปาเลสไถน์ ดังนั้นเขาจึงสนับสนุน “ความหวังของยิวในการก่อตั้งประเทศชาติของตน” อย่างไร ก็ตาม นายโกรามิโก ก็มีความเห็นอกเห็นใจชาวอาหรับไม่น้อย โดยสนับสนุนการจัดตั้งสหพันธ์รัสเซียตามข้อเสนอของสมาชิกกลุ่มนี้เองของ UNSCOP แต่ผู้แทนชาวอังกฤษและอเมริกันไม่เห็นด้วย และพยายามหลีกเลี่ยงข้อสรุปใด ๆ ที่อาจจะเกี่ยวข้องกับการเข้ามาของรัสเซียในตะวันออกกลาง

ดังนั้น เมื่อมีการตีพิมพ์ข้อเสนอของ UNSCOP ที่ให้มีการแบ่งแยกและได้รับเสียงสนับสนุนจากสมาชิกกลุ่มใหญ่ รัฐบาลอังกฤษจึงประกาศถึงความตั้งใจของตนที่จะเคลื่อนฐานทัพออกจากปาเลสไถน์และพื้นที่บริเวณคลองสุเอซ ลึกไปจนถึงแอฟริกากลาง จนถึงประเทศเคนยา ก็จะถอนทัพออกจากให้หมด ผลก็คือรัฐบาลอังกฤษพร้อมที่จะถอนตนเองออกจากปาเลสไถน์ อย่างไรก็ตาม การกระทำเช่นนี้ขององค์กรดูด霭ร์กอาจทำให้เกิดการต่อสู้อย่างนองเลือดและร้ายกาจ จนกระทั่งองค์กรดูด霭ร์กสาปแชง

สำหรับปฏิริยาของยิวและอาหรับในปาเลสไถน์ต่างกัน องค์การยิวพยายามต่อแผนการณ์แบ่งแยก แม้ว่าจะไม่ได้พื้นที่ทั้งหมดในปาเลสไถน์ แต่ก็ได้มากกว่าอาหรับ นั้นเป็นข้อดีของเอกสารชาติ ส่วนอาหรับมีความรู้สึกว่าพวกตนสูญเสียทุกอย่าง และประกาศว่าพวกตนจะต่อต้านข้อเสนอของ UNSCOP โดยการใช้กำลัง หนังสือพิมพ์อิมป์เรียล อัล อารัม (al-Ahram) ได้ทำนายไว้ในเดือนกันยายน ค.ศ.1947 ว่าอาหรับปาเลสไถน์ จะลงมือทำสงครามไม่หยุดหย่อน เพื่อบริสุทธิ์แห่งประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวงเงินรู้ว่าประเทศอาหรับเพื่อนบ้านทั้งหลายจะหนุนหลังและช่วยเหลือพวกเขาก่อการให้กำลังทหาร เงิน และอาวุธสงคราม

เมื่อสถานการณ์ตึงเครียดและจากปฏิริยาที่ต่างกันของทั้งสองฝ่าย โดยเฉพาะความโกรธแค้นอย่างเป็นพื้นเป็นไฟของฝ่ายอาหรับ ได้ทำให้ชุมชนที่แบ่งบ้านกันอยู่แล้วกำลังเตรียมพร้อมสำหรับสงครามที่ต่างก็คาดว่าจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่ด้วยที่ยังดูกำลังของทั้ง 2 ฝ่าย แล้วจะเห็นว่าพวกอาหรับมีองค์การก่อทหาร ซึ่งพิสูจน์ได้ว่าทำงานไม่ได้ผลดีขนาดที่ยิ่มทหารที่ได้รับการฝึกฝนดีกว่า อีกทั้งเคยร่วมในกองทัพทั้งขององค์กรดูด霭ร์กและอเมริกาและกองทัพอากาศ

แผนที่แสดงการแบ่งปันแลส์ดีน์ตามข้อเสนอขององค์การสหประชาชาติ ค.ศ. 1947⁵

⁵Ibid., p.181.

ระหว่างสังคมโลกด้วย รวมทั้งกองทัพของชาガนาร์ พัลมาช อิร์กัน และสเตริน แก๊ง เครื่องมือกีมากมายที่ยืมมาจากร้านค้าของอังกฤษ นอกจากนั้นตัวแทนการขายอาวุธชาวเยอรมันสามารถส่งอาวุธมาให้

ท้องค์การสหประชาชาติ เสียงส่วนใหญ่สนับสนุนการแบ่งแยกและตัดสินใจว่า การปักครองของอังกฤษควรจะยุติลงในวันที่ 1 พฤษภาคม 1948 และประเทศเยอรมันและประเทศอาหรับควรถูกก่อตั้งขึ้นในวันที่ 1 กรกฎาคม ผู้แทนอังกฤษประกาศว่ากองทัพอังกฤษจะถอนออกจากประเทศในวันที่ 1 สิงหาคม และอังกฤษจะไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในความพยายามใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแบ่งแยก ครั้นเมื่อมีการประชุมของสมัชชาใหญ่ในวันที่ 26 พฤษภาคม เทอร์ อเล็กซานเดอร์ คาโดกัน (Alexander Cadogan) ประกาศว่าอังกฤษต้องการยืนยันอย่างแน่นอนว่า การแบ่งแยกจะต้องไม่เกี่ยวข้องกับกำลังของอังกฤษ

ขณะเดียวกันสถานการณ์ในตะวันออกกลาง นอกปาเลสไตน์ ความไม่พอใจของอาหรับเพื่อนบ้านที่มีต่อไซอونนิสต์นั้นก็ขึ้นถึงจุดสูงสุด พวกราษฎร์ที่จะต่อต้านในทุกรูปแบบการเดินบนถนนอย่างน่ากลัวได้ระเบิดขึ้นตามจุดต่างๆ มากมายทั่วตะวันออกกลางตามเมืองต่างๆ เช่น เอเดน ลิเบีย และแบกแดด ชาวอาหรับมีความโกรธแค้นต่อชุมชนเชื้อในปาเลสไตน์ที่อยู่ห่างไกล แต่พวกเขามิได้สามารถตีชาวเยอรมันได้ ผลก็คือชาวเยอรมันถูกฆ่าในดินแดนอาหรับเหล่านั้นและผู้ไม่เกี่ยวข้องกับลัทธิไซอุนนิสต์ ต้องพลอยถูกโจมตีโดยอาหรับที่กำลังบ้าคลั่ง ทำให้เกิดความไม่สงบในความกลัวและในที่สุดก็นำไปสู่การอพยพออกจากดินแดนอาหรับไม่ว่าจะจากอิรักและเยเมน ผลสำคัญก็คือความกดดันต่อการอพยพเข้าสู่ปาเลสไตน์มากขึ้นเป็นลำดับ

ภายหลังจากที่อภิปรายกันยานานท้องค์การสหประชาชาติ และหลังจากมีการศึกษาโดยคณะกรรมการต่างๆ แล้ว และมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเกี่ยวกับพร้อมแคนของการแบ่งในที่สุดในวันที่ 29 พฤษภาคม ข้อเสนอของการแบ่งแยกก็ผ่านโดยคะแนนเสียง 33 ต่อ 13 และอีก 10 ไม่อุตสาหะ ดังนั้นการยุติการปักครองของอังกฤษเริ่มนองเห็น

2.14 สังคมปาเลสไตน์ ครั้งที่ 1 ก.ศ. 1948

ในปาเลสไตน์ อาหรับรวมตัวกันตามแบบ ก.ศ. 1936 อาหรับเริ่มโจมตีบ้านเรือนของเยอรมันและเยอรมันตอบโต้ด้วยการโจมตีอาหรับ ในปลายเดือนพฤษภาคมสถานการณ์ดึงเครียดเพิ่มความเลวร้ายอย่างรวดเร็ว ในเดือนมกราคม ก.ศ. 1948 อาสาสมัครอาหรับจากประเทศเพื่อนบ้านเริ่มเข้าสู่ปาเลสไตน์ ผู้นำอาหรับของการปฏิวัติปี 1936 ก็อยู่ในปาเลสไตน์อีกครั้งหนึ่งพร้อมด้วยอาสาสมัครจำนวน 5,000 คน แต่กระจัดกระจายและไม่ร่วมมือกันอย่างดี ถนนตามเมืองต่างๆ และหมู่บ้านถูกตัดขาด

ขณะที่กองทัพอังกฤษเริ่มถอนตัวออกจากจุดที่ห่างไกลที่สุด กองโจรอาหรับก็

ญูใจนบ้านเรือน ถนนจากเทลาวิไปเยรูชาเลมกีถูกตัดขาด ในไม่ช้าหังฝ่ายยวและอาหรับต่างก็จัดตั้งรัฐบาลของตน ซึ่งฝ่ายยวดูจะได้เปรียบกว่า เพราะมีองค์การยิวชุมชนยิวเมร์ซูนาลที่พร้อมแล้ว ขณะที่รัฐบาลของอาหรับยังอยู่ในขั้นทดลอง อาหรับไม่มีองค์การใดที่เห็นได้กับองค์การยิว และแม้แต่ผู้นำเลิกน้อย อาหรับก็ขาดนานาน

เหตุการณ์ในแต่ละวันนับจากเดือนมีนาคม ค.ศ. 1947 ไปถึงเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1948 คือมีคนเสียชีวิต 5,000 คน ตลอดทั้ง 5 เดือน ความเสียหายประมาณหลายล้านดอลลาร์ รถไฟถูกกระเบิด มีการปล้นธนาคาร สำนักงานของรัฐบาลถูกโจมตีการจลาจลรุนแรง เกิดไฟไหม้ การปะทะกันระหว่างกองทัพและกลุ่มชนที่แข่งขันกัน

ประเทศอาหรับที่อยู่ร่วงด้านเศรษฐกิจฟื้นฟูอย่างช้าๆ สำหรับสังคมและประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน ขัดขวางจนตายต่อการตัดสินใจขององค์การสหประชาติ อย่างไรก็ตาม ในวันที่ 21 มีนาคม ไม่มีใครคาดว่าคณะกรรมการการเมืองของสันนิมาตอาหรับ (Arab League) จะพยายามทำความประนีประนอมโดยเสนอว่าเพื่อหลีกเลี่ยงสังคมความชั่วข้อเสนอดังเดิมของอังกฤษมาพิจารณา ข้อเสนอที่ว่าป่าเลสไตน์ควรเป็นดินแดนในภาวะทรัศติชั่วคราว นอกเหนือนั้นคณะกรรมการของสันนิมาตอาหรับ ยังเสนอว่าชาวiyaw ในไซปรัส จะได้รับอนุญาตให้เข้าสู่ประเทศอาหรับทั้งหมดได้ ในฐานะผู้ลี้ภัย และคนiyaw ที่อยู่ในป่าเลสไตน์จะได้รับการยืนยันถึงสิทธิในฐานะเป็นชนกลุ่มน้อยในประเทศอาหรับ อย่างไรก็ตาม ข้อเสนอที่สำคัญเกินไป

ถ้าดูอย่างผิวเผินจะเห็นว่าอาหรับมีความเข้มแข็งกว่า เพราะโดยอาหรับทั้งหมดจะต้องเข้าแทรกแซงในสังคมเพื่อช่วยอาหรับป่าเลสไตน์ อียิปต์ อิรัก ซีเรีย เลบานอน และทราನส์จอร์แคนต์ต่างยืนยันถึงความเป็นศัตรูและยังเคยได้รับอาชญากรรมทั้งอังกฤษและฝรั่งเศส การกระตุ้นของประชาชนโดยเฉพาะในหมู่นักศึกษาและชนชั้นกลางรุนแรงมาก อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาครั้นดูรัฐบาลอาหรับของแต่ละประเทศจะเห็นได้ว่าอ่อนแอมาก ไม่มีรัฐบาลใดจะได้รับความนิยมจากประชาชนของประเทศ โดยเฉพาะเรื่องการครอบครอง การบังคับบัญชาของกองทัพก็พิสูจน์ได้ว่าไม่มีประสิทธิภาพ หากการเริ่มต้นที่ดีในกลยุทธ์ ทหารในกองทัพฝึกฝนไม่ดี และขาดผู้นำทัพที่ดีวาย และผู้นำรัฐบาลอาหรับมีความอิจฉาริษยา กันเองการทะเลาะวิวาทเป็นการส่วนตัว ซึ่งพวกเขาก็พิสูจน์ให้เห็นว่าเรื่องเหล่านี้มีความสำคัญต่อพวงกตนากรกว่าความสนใจในปัญหา ป่าเลสไตน์ นอกเหนือนั้นในหมู่อาหรับป่าเลสไตน์เอง ได้รับความสนับสนุนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น การขาดผู้นำที่ดีเริ่มตั้งแต่ ค.ศ. 1938 อาหรับเหล่านี้ยังไม่ฟื้นจากไฟไหม้ของการกบฏปี 1936-1938 ในตอนจะลื้นสุดยุคการปกครองของอังกฤษพากอาหรับถูกยกเป็นคนที่อยู่ในความหวาดกลัว เป็นผู้ชนที่พ่ายแพ้และหนีไปในทุกทิศทาง

ในด้านเดือนเมษายน เหตุการณ์ต่างๆ ดูเหมือนว่าจะเข้าสู่ภาวะดีขึ้น กองทัพอังกฤษได้ออกจากประเทศไปแล้ว ในวันที่ 20 มีนาคม เลขาธิการของสันนิมาตอาหรับได้กล่าวสุนทร-

พจน์ว่าอาหรับจะยอมรับการพักรบชั่วคราว และจะยอมเป็นดินแดนในภาวะทั่วสติที่ถูกจำกัด ถ้าองค์การข่าวจ态กlong แต่ปรากฏว่าผู้นำเยวี่ชื่อ นายเดวิด เมน ภูเรียน (David Ben-Gurion) ปฏิเสธทันทีทันใด ดังนั้นสถานการณ์ที่ทำว่าจะดีขึ้นก็กลับเป็นการต่อสู้อย่างรุนแรง ซึ่งดำเนินต่อไปเรื่อยๆ และทั่วปาเลสไตน์ ในวันที่ 27 มีนาคม เกรื่องบินของข่าวได้เข้าร่วมในการต่อสู้เป็นครั้งแรก และแล้วในวันที่ 8 เมษายน ผู้นำอาหรับที่มีชื่อเดียงคือ อับเดล-การ์ดีร ฮุสเซนนี (Abdel-Qadir Huseini) ซึ่งเป็นหัวหน้าของกองรักษาความปลอดภัยของอาหรับกีดูกฆ่า ต่อมาในวันที่ 10 เมษายน อิรักกัน พร้อมกับความช่วยเหลือของชา堪าร์ก เข้าโจมตี และยึดหมู่บ้าน เดียร์ เยซิน (Deir Yasin) อิรักกันได้พยายามสร้างความน่ากลัวให้เกิดมากขึ้นในหมู่ประชาชนอาหรับ นี่คือการฆ่าหมู่ชาวบ้านทั้งหมด และประกาศการกระทำการของตนของอย่างกว้างขวาง อาหรับเริ่มโจมตีบ้านเรือนของข่าวและพื้นที่ของข่าว แต่ก็พ่ายแพ้ ชา堪าร์กเริ่มตีโต้กองทัพอาหรับ นับจากนั้นกำลังของอาหรับกีดูร์พ่ายแพ้ ทั้งในความพยายามและการป้องกันตนเอง ชา堪าร์กได้มีมองทิเบรียส ต่อมาอิรักกัน และชา堪าร์ก เข้าสู่เมืองไฮไฟได้ และขับไล่ประชาชนอาหรับออกไปจากเมืองต้นเดือนพฤษภาคมเมืองจัฟฟาร์กีดูกประกาศให้เป็นเมืองเปิดภายใต้การควบคุมของชา堪าร์ก และต่อมาชา堪าร์กได้มีมองอัคร (Acre) ได้ จากการพ่ายแพ้ของฝ่ายอาหรับทำให้ชาวอาหรับจากเมืองต่างๆ ดังกล่าวรีบหนีออกประเทศทันทีทันใด และแล้วในวันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 1948 ในเวลาบ่ายโมงที่เมือง เทลอาวิฟ นายเดวิด เมน ภูเรียน ก็ประกาศการก่อตั้งประเทศอิสราเอลขึ้นพร้อมๆ กับการตั้งสุดยอดการปกครองของอังกฤษ

กิจกรรมการเรียนที่ 2

เหตุใดอังกฤษจึงไม่สามารถแก้ไขปัญหาความขัดแย้งระหว่างข่าวและอาหรับในปาเลสไตน์ได้ และอังกฤษใช้วิธีอะไรที่จะทำให้คนพื้นจากปัญหาดังกล่าว

สรุปท้ายบท

ปาเลสไตน์เป็นดินแดนแห่งหนึ่งในตะวันออกกลางที่เกิดปัญหาอย่างรุนแรง นั่นคือความขัดแย้งระหว่างประชาชน 2 กลุ่มคือข่าวและอาหรับ เป็นความขัดแย้งที่เกิดจากความต้องการให้ปาเลสไตน์เป็นประเทศชาติของแต่ละฝ่ายและเมื่อปาเลสไตน์ตกลอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ อังกฤษพยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวแต่ก็ไม่สำเร็จ ในที่สุดประชาชนทั้ง 2 กลุ่มแก้ไขปัญหาด้วยตัวเองโดยการทำสงครามซึ่งฝ่ายข่าวชนะและทำให้ดินแดนแห่งนี้เป็นประเทศชาติของข่าว โดยชื่อว่าอิสราเอล

การประเมินผลท้ายบท

1. จงอธิบายถึงงานสำคัญที่รัฐบาลอังกฤษภายใต้เซอร์ เสอร์เบิร์ต แซนวอลได้ทำขณะไปปักครองปาเลสไตน์ดังแต่ ค.ศ. 1920
2. เหตุใดจึงเกิดความสงบขึ้นในปาเลสไตน์ระหว่าง ค.ศ. 1925-1928 และเหตุใดในค.ศ. 1929 จึงเกิดการลากลบขึ้นอีก
3. บันทึกสีขาวของพาสฟิลด์ ค.ศ. 1930 คืออะไร มีผลอย่างไรต่อชาวบิวและชาวอาหรับในปาเลสไตน์
4. จงวิเคราะห์ถึงสาเหตุและผลของสังคามปาเลสไตน์ครั้งที่ 1